

Besvikelse

Det bränner bakom ögonen. Det är en känsla som är välbekant och som talar om för mig att tårarna inte är långt borta, besvikelsens tårar. Det är så fånigt, egentligen, jag menar, inte besvikelsen i sig, men att jag reagerar så starkt. Ungdomarna kan ju inte rå för att det blev snöstorm och blixthalka. Ovädret kom så fort och oväntat och de gjorde det enda rätta genom att stanna hemma. Men vad hjälper det, jag blir lika besviken i alla fall.

Micke och Lisa skulle ha kommit hit i kväll och stanna tills i morgon. Det händer inte så ofta, det är mest jag som åker. Micke har mycket med sina studier och med musiken och Lisa har haft sitt med kroppen och av naturliga skäl är det lättare för henne att åka till sina föräldrar, något som jag har full förståelse för. Hörde på Micke att han också var ledsen, han hade också sett fram emot att vara här, han mår bra här, får bli lite ompysslad. Vi behöver tid, han och jag, tid för att vi i våra samtal ska kunna komma igenom ytan och nå de djupare skikten, tid som vi så sällan får. Förra julen var han hos mig i flera dagar. Vi var ensamma tillsammans, han och jag, och ungefär på tredje dagen blev våra samtal allt djupare, de viktiga frågorna vågade han ställa till mig och jag kunde svara ärligt. Det finns fler frågor och jag har fler svar, men jag kan inte ge honom svaren förrän han söker dem och kan ta emot dem.

Får en annan tanke, en tanke som kommer på besök någon gång ibland. Undrar hur det skulle ha varit om jag också haft en dotter? Jag har aldrig på allvar sört att jag inte har någon, och aldrig i tiden att jag skulle vilja byta ut den unge jag har. Men tänk om jag kunde ha fått både och...! Det är väl något med kvinnliga gener, någonting som har att göra med den obrutna, kvinnliga kedjan. Skulle jag ha känt mig mindre ensam då? Det får jag som tur är aldrig veta. Det har funnits tillfällen, ofta ganska banala sådana, när den här saknaden blivit mera påtaglig. Jag har aldrig behövt, eller fått, köpa flickkläder och flickleksaker, sy en söt klänning till skolavslutningen eller klä på en liten lucia. Fånigt, javisst, men jag har i alla fall tänkt det, ofta med ett stänk av vemod djupt därinne någonstans.

Det här känns som förbjudna tankar, som ett svek mot Micke. Ändå minns jag hur han längtade efter en lillasyster, hur jag grät inombords för hans skull, jag som var steriliserad och allt. Jag minns också när han, med darr på stämman, tappert deklarerade att han inte längre behövde någon lillasyster. Han, mitt hjärtebarn.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Moving med Poeter.se id #32408 innehar upphovsrätten